

Sygn. akt II C 350/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR E. R.

Protokolant: starszy sekretarz sądowy E. M.

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. we W.

przeciwko M. B.

o zapłatę:

zasądza od pozwanego na rzecz powoda:

- a. kwotę 60.181,87 złotych (sześćdziesiąt tysięcy sto osiemdziesiąt jeden 87/100) z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 11 października 2019 roku do dnia zapłaty;
- b. kwotę 3.027 złotych (trzy tysiące dwadzieścia siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 350/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 października 2019 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie pracownika banku, wniósł o zasądzenie od powoda M. B. kwoty 60.181,87 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 57.025,30 zł od dnia 11 października 2019 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów sądowych w kwocie 753 zł.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda podniósł, iż dnia 06 czerwca 2017 roku pozwany zawarł z (...) Bank S.A. w W. umowę kredytu nr (...). Pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie, wobec czego bank wypowiedział umowę kredytu. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: 57.025,30 zł tytułem należności głównej, 1.747,89 zł tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału w wysokości 9,19% za okres od 06 marca 2019 roku do 08 sierpnia 2019 roku oraz 1.408,68 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 14% od dnia 06 marca 2019 roku do 10 października 2019 roku.

/pozew k.2-4/

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2019 roku referendarz sądowych w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu sądowi.

/postanowienie k. 5/

W dniu 10 stycznia 2020 roku referendarz sądowy tutejszego sądu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości żądanie pozwu oraz orzekł o kosztach postępowania.

/nakaz zapłaty k. 29/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Kwestionował roszczenie co do zasady jak i wysokości. Wskazał, iż nie wykazano reprezentacji osób podpisujących z pozwanym umowę, nie udowodniono faktu przekazania środków pieniężnych pozwanemu, jak również daty wymagalności roszczenia. Kwestionował w całości roszczenie odsetkowe oraz zasadność naliczania opłat z tytułu ubezpieczenia i prowizji.

/sprzeciw k. 32-34v/

W odpowiedzi na sprzeciw powódka popierała żądanie pozwu.

/odpowiedź na sprzeciw k. 45-49v/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 czerwca 2017 roku M. B. zawarł z (...) Bank S.A. w W. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...).

Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy bank udzielił pozwanemu na okres 120 miesięcy kredytu w kwocie 64.094,35 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych, spłatę kredytów, prowizji bankowej za udzielenie kredytu płatnej jednorazowo, składki ubezpieczeniowej. Stosownie do § 1 ust. 2 umowy kredytobiorca zobowiązany był ponieść koszty: jednorazowej prowizji w kwocie 6.403,02 zł, składki ubezpieczeniowej w kwocie 7.691,33 zł, odsetek od kapitału w kwocie 34.129,25 zł.

Kredyt oprocentowany był według stałej stopy procentowej w wysokości 9,19% w stosunku rocznym. Całkowita kwota kredytu nieobejmująca kredytowanych kosztów kredytu wynosiła 50.000 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty stanowiła kwotę 98.223,60 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 16,5%. (§ 2 umowy).

Miesięczne równe raty wynosiły 818,53 zł płatne do 06 dnia każdego miesiąca począwszy od lipca 2017 roku. (§ 3 umowy).

W przypadku opóźnienia w terminowy regulowaniu zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy, Bank pobierał od kwot niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. (§ 7 umowy).

Bank uprawniony był do wypowiedzenia z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia m. in. w razie opóźnienia kredytobiorcy w zapłacie pełnej raty wynikającej z harmonogramu spłat za co najmniej jeden okres płatności pod warunkiem wezwania kredytobiorcy do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty zaległości w odpowiedzi na to wezwanie lub we wskazanym przez Bank terminie. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami i kosztami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu. (§ 9 umowy).

Stosownie do § 17 umowy kwota kredytu została, zgodnie z dyspozycją kredytobiorcy, przekazana w wysokości: 20.640 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy, 29.360 zł przelewem na spłatę zobowiązań finansowych kredytobiorcy w (...) Bank SA, 6.403,02 zł przelewem tytułem sfinansowania prowizji bankowej, 7.691,33 zł przelewem tytułem składki ubezpieczeniowej.

Powód podpisał deklarację zgody na podstawie grupowego ubezpieczenia na wypadek zgonu, całkowitej niezdolności do pracy oraz hospitalizacji w wyniku nieszczęśliwego wypadku. Kwota składki za okres odpowiedzialności wynosiła 7.691,33 zł.

/odpisy: umowy kredytu k. 84-87v, karty informacyjnej kredytobiorcy k. 90-91, deklaracji zgody k. 88-89, formularza informacyjnego k. 92-93v, potwierdzenie ubezpieczenia k. 80/

W dniu 06 czerwca 2017 roku zgodnie z dyspozycją pozwanego powód dokonał przelewów kwot: 20.640 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy na jego konto, 29.360 zł przelewem na spłatę zobowiązań finansowych kredytobiorcy w (...) Bank SA, 6.403,02 zł przelewem tytułem sfinansowania prowizji bankowej, 7.691,33 zł przelewem tytułem składki ubezpieczeniowej.

/odpis umowy kredytu k. 84-87v, potwierdzenia przelewów k. 50-55/

Pozwany nieterminowo i nie w pełnej wysokości spłacał raty kredytu. Pismem z dnia 13 maja 2019 roku (...) Bank S.A. wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania zaległości w kwocie 1.571,79 zł pod rygorem wypowiedzenia umowy.

/wezwanie do zapłaty k. 18, potwierdzenie nadania k. 21, zestawienie k. 26-27v/

Pismem z dnia 14 czerwca 2019 roku (...) Bank S.A. wypowiedział umowę kredytu nr (...) z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia od dnia doręczenia pisma. W następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami stawała się wymagalna i podlegała natychmiastowemu zwrotowi. Bank rozważał możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku zapłaty bieżącej zaległości w kwocie 1.528,24 zł, odsetek umownych w kwocie 858,98 zł oraz odsetek za opóźnienie w kwocie 18,03 zł.

/wypowiedzenie umowy pożyczki/kredytu k. 22, potwierdzenie nadania k. 23-23v, zawiadomienie k. 22v, pełnomocnictwo k. 24/

Pismem z dnia 13 sierpnia 2019 roku, wobec wypowiedzenia umowy kredytu nr (...) i postawienia całej należności w stan wymagalności, (...) Bank S.A. wezwał pozwanego do zapłaty kwot: 57.025,30 zł tytułem należności głównej, 1.747,89 zł tytułem odsetek umownych oraz 1.408,68 zł tytułem odsetek za opóźnienie w terminie 7 dni od doręczenia.

/wezwanie do zapłaty k. 25/

M. B. w okresie od czerwca 2017 roku do sierpnia 2019 roku na poczet spłaty kredytu dokonał wpłat w kwocie 17.282,57 zł. Zobowiązanie M. B. wobec Banku na dzień 10 października 2019 roku wynosi: 57.025,30 zł tytułem należności głównej, 1.747,89 zł tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału w wysokości 9,19% za okres od 06 marca 2019 roku do 08 sierpnia 2019 roku oraz 1.408,68 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 14% od dnia 06 marca 2019 roku do 10 października 2019 roku.

/wyciąg z ksiąg bankowych k. 10, zestawienie k. 26-27v, historia operacji k. 82-83/

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości. Dalsza ocena dowodów połączona zostanie z rozważaniami prawnymi.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w dniu 16 września 2020 roku oraz na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., albowiem zmierzał on jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgłoszone w sprawie roszczenie znajduje oparcie w treści art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r., poz. 1528), zgodnie z którym przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, której kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi w zw. z art. 720 § 1 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie zakreśla granicę swobody umów wskazując, iż ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy.

W ocenie Sądu, umowa kredytu zawarta przez pozwaną z powodem była umową ważną, skuteczną i odpowiadającą unormowaniom powyższego przepisu oraz obowiązującym na datę zawarcia przedmiotowej umowy przepisom ustawy o kredycie konsumenckim.

W ocenie Sądu chybiony jest zarzut pozwanego w zakresie nieprawidłowej reprezentacji osób zawierających z pozwanym umowę kredytu konsolidacyjnego. Przepis art. 97 KC przewiduje dorozumiane pełnomocnictwo nie umowne lecz ustawowe. Jeżeli zakład pracy powierza swojemu pracownikowi stanowisko, z którym wiąże się prowadzenie rokowań i składanie ofert, których wymiana może doprowadzić do zawarcia umowy, to należy uznać, że jest on upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu tego zakładu, w sprawach objętych jego zakresem czynności. Przepis art. 97 k.c. odnosi się do wszystkich osób, które mają faktyczną możliwość dokonywania czynności prawnych w obiektach przedsiębiorstwa i ma zastosowanie zawsze, gdy przedsiębiorstwo nie poinformowało w sposób wyraźny swoich klientów, o tym, że konkretne osoby czynne w jego lokalu nie są umocowane do zawierania umów" (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2003 r., IV CK 286/02, Legalis numer 81856).

Powód złożył pełnomocnictwo udzielone pracownikowi banku do sporządzenia wypowiedzenia umowy kredytu.

Odnosząc się do zarzutu niedoręczenia pozwanemu przesyłki zawierającej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wskazać należy, że stosownie do art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Podnieść należy, że przesyłka została wysłana na adres wskazany przez pozwanego w umowie kredytu. Pozwany nie przedstawił żadnych okoliczności, które przemawiałyby za tym, że nie mógł on odebrać przedmiotowej przesyłki w tym okresie, w szczególności ze względu na pobyt w szpitalu lub inny losowy wypadek. Brak jest również informacji, jakoby pozwany zmienił w tym okresie miejsce zamieszkania i poinformował o tym powodowy Bank, zgodnie z postanowieniami umowy. Książka nadawcza w orzecznictwie jest traktowana jako dowód nadania (można powołać w tym zakresie np. postanowienie SN - Izba Cywilna z dnia 27 stycznia 2016 r., II CZ 85/15, Legalis 1436793). W konsekwencji uznać należy, że oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanemu umowy kredytu zostało skutecznie złożone.

Za chybiony uznać należy, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, zarzut nie przekazania pozwanemu środków z kredytu i braku spłaty zobowiązań pozwanego. Powód złożył potwierdzenia przelewów, z których jasno wynikało, że zgodnie z zapisami umowy (§ 17) dokonał przelewów kwot: 20.640 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy na jego konto, 29.360 zł przelewem na spłatę zobowiązań finansowych kredytobiorcy w (...) Bank SA, 6.403,02 zł przelewem tytułem sfinansowania prowizji bankowej, 7.691,33 zł przelewem tytułem składki ubezpieczeniowej. Jednocześnie pozwany dokonał częściowej spłaty kredytu.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r., poz. 62 ze zm.) w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu termin

wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni.

W związku z zaprzestaniem spłat rat kredytu powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu. Zanim powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu skierował do niego wezwanie do zapłaty w trybie art. 75 c prawa bankowego pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytowej. Po bezskutecznym upływie terminu bank wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia od dnia doręczenia pisma.

W orzecznictwie prezentowany jest aktualnie dominujący pogląd, iż skoro obowiązujące przepisy prawa nie wyłączają możliwości warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu, tak jak ma to miejsce przy niektórych innych czynnościach prawnych, co do zasady dopuszczalne jest zastrzeżenie warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy, a warunkiem może być także spełnienie świadczenia (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20 lutego 2015 roku, I A Ca 850/14, opubl. L., Sądu Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2016 roku, II CSK 750/15, opubl. L., Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 września 2007 roku, IV CSK 118/07, OSP 2008 rok, nr 12, poz. 125 oraz z dnia 17 marca 2011 roku, IV CSK 358/10). Z treści złożonego pisma banku (k. 22) wynika jasno iż bank wypowiedział pozwanemu umowę, na nadto rozważał możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku zapłaty bieżącej zaległości w kwocie 1.528,24 zł, odsetek umownych w kwocie 858,98 zł oraz odsetek za opóźnienie w kwocie 18,03 zł.

Skorzystanie z prawa do wypowiedzenia kredytu przez bank powoduje postawienie kredytu w stan wymagalności. Po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny kredytu ulega rozwiązaniu, a kredytobiorca ma obowiązek spłaty kredytu, wraz z odsetkami i innymi kosztami (w tym prowizją), w dniu rozwiązania umowy (upływu terminu wypowiedzenia), jeśli kredyt został mu już wypłacony. Po tej dacie bank może też skorzystać z przyjętych zabezpieczeń i przez wykonanie wynikających z nich uprawnień doprowadzić do zaspokojenia swojej wierzycelności. Pozwany zawierając umowę kredytu był poinformowany o wszelkich kosztach, które winien ponieść w związku z zawarciem umowy kredytu.

Strona powodowa, wbrew zarzutom pozwanego, precyzyjnie wyjaśniła, co składa się na dochodzoną pozwem kwotę. W przedmiotowej sprawie ustalono, że pozwany w okresie od czerwca 2017 roku do sierpnia 2019 roku na poczet spłaty kredytu dokonał wpłat w kwocie 17.282,57 zł. Zobowiązanie M. B. wobec Banku na dzień 10 października 2019 roku wynosi: 57.025,30 zł tytułem należności głównej, 1.747,89 zł tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału w wysokości 9,19% za okres od 06 marca 2019 roku do 08 sierpnia 2019 roku oraz 1.408,68 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 14% od dnia 06 marca 2019 roku do 10 października 2019 roku. Stopa odsetek od kapitału i odsetek za opóźnienie od zadłużenia przeterminowanego była z góry oznaczona w umowie, odpowiednio 9,19% i 14%. Sąd nie dopatrzył się w tym zakresie sprzeczności zapisów umowy z treścią przepisów obowiązującego prawa. Powód przedstawił szczegółowe wyliczenie zarachowana kwot wpłaconych przez pozwanego w zestawieniu z k. 26-27v i historii operacji k. 82-83 oraz umowę, w której określono koszty kredytu. Pozwany, mimo iż kwestionował wysokość powództwa, nie udowodnił, aby dokonał jakichkolwiek innych wpłat na spłatę zadłużenia, niż te, które wykazał powód, co skutkowałoby skutecznym zakwestionowaniem wyliczeń kwoty dochodzonej pozwem.

Należy wskazać, iż obowiązujące przepisy prawa nie zabraniają stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, która obok odsetek stanowi wynagrodzenie dla pożyczkodawcy z tytułu udostępnienia pożyczkobiorcy środków finansowych i jest powszechnie stosowana nie tylko przez podmioty oferujące pożyczki krótkoterminowe, ale także instytucje bankowe. Ustalona przez powoda prowizja mieści się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 cyt. ustawy, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali 6 miesięcy przekroczyć 40% całkowitej kwoty kredytu (25% + 15%), w skali roku 55% (25% + 30%), w skali 2 lat 85% (25% + 60%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu, stosownie do art. 36a ust. 2 cyt. ustawy (w niniejszej sprawie, wobec zaciągniętego zobowiązania limit ten nie został przekroczony).

Skoro więc pozwany zdecydował się skorzystać z usług powoda, uznać należy, że akceptował on wysokość naliczanej przez kredytodawcę w związku z wnioskowaną kwotą pożyczki, prowizji, jak również pozostałych opłat. Nie sposób przy tym wymagać od kredytodawcy, aby na gruncie każdego z udzielanych kredytów wykazywał wysokość poniesionych przez siebie kosztów, większość z nich, ma bowiem stały charakter, niezależny od liczby zawartych w danym okresie umów, a zatem niemożliwe jest ich proste przeliczenie na potrzeby konkretnej umowy. Nieprzeliczalny jest również godziwy zysk, jaki kredytodawca ma prawo dla siebie osiągnąć i tu bowiem trudno znaleźć miarę, podług której zysk taki miałby być oceniany. Wysokość tego zysku jest niewątpliwie pochodną realiów rynkowych, te zaś, co jest rzeczą powszechnie znaną, cechuje duży dynamizm zmian. Wybór danego kredytodawcy należy wyłącznie do kredytobiorcy, to on decyduje u kogo i na jakich warunkach chce się zadłużyć. Wysokość (...) odzwierciedla całkowite koszty kredytu ponoszonego przez konsumenta, wyrażona jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym, która w przypadku umowy zawartej przez pozwanego wynosiła 16,5%. Pamiętać także należy, że pożyczkobiorca ma możliwość odstąpienia od umowy w terminie 14 dni, z czego pozwany nie skorzystał.

Powód uprawniony był także do dochodzenia zwrotu koszty składki ubezpieczeniowej w kwocie 7.691,33 zł. Powód podpisał deklarację zgody na podstawie grupowego ubezpieczenia na wypadek zgonu, całkowitej niezdolności do pracy oraz hospitalizacji w wyniku nieszczęśliwego wypadku oraz zapoznał się z warunkami OWU. W karcie informacyjnej stanowiącej załącznik do złożonego przez kredytobiorcę wniosku o udzielenie kredytu i przez kredytobiorcę parafowanej i podpisanej, ujęte zostały wszystkie dane, w tym dotyczące ubezpieczenia, wysokość kredytu, sposobu skredytowania składki ubezpieczeniowej. Pozwany podpisał także deklarację zgody na objęcie ubezpieczeniem. Od samego początku pozwany o kosztach kredytu został poinformowany i znał ich wysokość. Zgodnie z umową pozwany mógł samodzielnie ustanowić zabezpieczenie spłaty kredytu, albo też zrobić to za pośrednictwem Banku. Mógł samodzielnie sfinansować koszt ubezpieczenia ustanawianego jako zabezpieczenie, albo koszt ten skredytować. Wybrał pozwany opcję skredytowania. Składka ubezpieczeniowa jako koszt związany z ustanowionym zabezpieczeniem nie został wyłożony przez pozwanego, ale uiszczony de facto przez powodowy Bank, a pozwany zobowiązał się w ramach kredytu koszt ten zwrócić.

Zawierane umowy ubezpieczenia, stanowią prawnie dopuszczalną formę zabezpieczenia spłaty kredytu. Umowa ubezpieczenia zawierana jest w tym przypadku przez Bank jako ubezpieczającego i to Bank jest w takiej umowie ubezpieczonym, a więc podmiotem uprawnionym do otrzymania odszkodowania w razie zajścia wypadku. Należy także zauważyć, iż kredytowane pozwaną koszty składek ubezpieczeniowych należnych ubezpieczycielowi powstały w związku z przystąpieniem przez pozwaną do konkretnej umowy ubezpieczenia i zostały pobrane na rzecz i przez ubezpieczyciela wyłącznie w oparciu o zobowiązania ubezpieczonego (pозwanej), wynikające z zawartej przez nią umowy ubezpieczenia. O tym, że wyłącznie uprawnionym do poboru składki w konstrukcji ubezpieczenia grupowego (na rzecz osób trzecich) jest ubezpieczyciel, stanowi wprost przepis art. 808 § 2 k.c., przypisujący wyłącznie ubezpieczycielowi (a nie ubezpieczającemu) roszczenie w tym zakresie. Jako że ubezpieczenie oparte było na konstrukcji ubezpieczenia grupowego (art. 808 k.c.), w którym umowa generalna zawarta jest pomiędzy ubezpieczycielem, a ubezpieczającym (bank), zaś objęcie ubezpieczonego (pозwanej) ochroną ubezpieczeniową odbywa się poprzez jego deklarację o przystąpieniu do takiego ubezpieczenia, stosownie do przepisu art. 808 par. 2 k.c., technicznie rzecz biorąc, to Bank jako ubezpieczający, zmuszony był wyklądać składkę i przelewać ją na rachunek ubezpieczyciela. Składki pozwany nie uiszczał, czynił to Bank, kredytując w tym zakresie pozwanego. Skoro zaś kwota kosztów stanowiła cel kredytu i została uwzględniona w kwocie kredytu dodatkowego, to stanowiła ona świadczenie główne, które pozwany zobowiązała się spłacać w ratach kapitałowo - odsetkowych, zgodnie z umową.

Reasumując, Sąd uznał, iż naliczone prowizje oraz opłaty w kontekście udzielonego pozwanemu kredytu, okresu zobowiązania oraz ryzyka niewykonania przez kredytobiorcę zobowiązania, nie mogą być uznane za zawyżone. Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu

art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, a zatem zgodnie z powołanym przepisem został obciążony obowiązkiem zwrotu całości kosztów procesu na rzecz powoda. Na koszty poniesione przez powoda składają się: opłata od pozwu w kwocie 3.010 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)